

Ārpus stikla griestiem

Ar **DĀRTU DANEVIČU** sarunājas IEVA JĀTNIECE

Ar aktrisi Dārtu Daneviču runājam vien dažas nedēļas pēc viņas un Saeimas deputāta Artusa Kaimiņa dēla Kaupo dzimšanas. Pagājušais gads Dārtas dzīvē, par spīti dīkstāvei teātrī, bijis emocionāli piesātinātu notikumu pārpilns – sāpīga šķiršanās no bijušā drauga, jauna mīlestība, bērniņa piedzimšana. Dārtas skatiens kļuvis maigāks, rimtāks, sacītais – rūpīgāk pārdomāts. Taču viņas iekšējā uguns, kas līdz šim palīdzējusi turēties pie sava viedokļa, būt tiešai un godīgai, nekur nav zudusi. «Neviens nedrīkst savas vērtības iemainīt pret ērtu klusumu,» teiks Dārta.

– Dārta, pēdējais gads tavā dzīvē bijis kā brauciens ātrvilcienā. Un nu tu esi kļuvusi arī par mammu dēliņam.

– Zini, arī mana terapeite sacīja, ka pēdējā gada laikā ir noticis viss, kas vien varēja notikt. Taču par šīm pārmaiņām esmu pateicīga Artusam – viņš radīja izjūtu, ka man ne no kā nav jābaidās.

– Pašlaik, kad daudzi savu dzīvi izskaistināti rāda sociālajos tīklos, arī grūtniecības laiks tiek idealizēts. Zinu, ka tev šī pieredze bija izaicinoša.

– Patiesībā esmu priecīga, ka grūtniecības laiks ir aiz muguras. Es nejutu kā starojoša *Instagram* mamma...

Man bija nopietnas medicīniskas problēmas, kas grūtniecībai varēja kaitēt. Bija noteikta ārstēšana, bet tad uzzināju, ka esmu stāvoklī... Ārste,

Artuss un citi cilvēki līdzās mani ļoti atbalstīja, bet grūtniecība bija sarežģīta. Fiziski mani skāra viss, kas vien grūtnieci var piemeklēt, – toksikoze vairāk nekā četrus mēnešus katru dienu no rīta līdz vakaram. Izteikta anēmija, kas radīja nenormālu nespēku, – regulāri bija jābrauc uz slimnīcu, lai saņemtu dzelzi saturošas injekcijas. Naktīs bieži šķita, ka nevaru paelpot, smoku. Grūtniecības sarežģījumu dēļ nokļuvu arī slimnīcā, bija jautājums, vai vispār varēšu bērnu iznēsāt. Daudzas sievietes sargā informāciju par savu grūtniecību pirmos trīs mēnešus, kas ir riskantākais laiks, bet man tāds bija visu laiku – es nevarēju būt droša, ka nesāksies priekšlaicīgas dzemdības. Nepārtraukti dzīvoju bailēs, tāpēc ļoti cerēju, ka ziņu par manu

FOTO **KARLĪNA VĪTOLĪNA**. GRIMS **KATERINA HILOPOVA**. APĢĒRBS **GHOST**. GREZDENS **J. LE RENARD JEWELRY**

grūtniecību izdosies noslēpt no preses. Kad tas tomēr nāca atklātībā, lūdzu šo informāciju nepubliskot, taču to neņēma vērā. Man joprojām ir kamols kaklā, kad par to domāju. Vēlāk, kad jau bija parādījušās publikācijas presē, sociālajos tīklos arī paši ievietojam ziņu, ka gaidām bērniņu, – gribējām izvairīties no spekulācijām. Bet jebkurā gadījumā man neizdevās grūtniecības laiku pavadīt mierā un klusumā.

Pēc publikācijām abi ar Artusu saņēmām daudz negatīvu komentāru, mūs sasniedza ļoti riebīgas vēstules. Tāpēc gatavojāmies, lai ziņa par dzemdībām nekur neparādītos. Man bija sagatavoti foto ar brīžiem, kad dzeru kafiju vai eju pastaigās ar suņiem, kuras manam draugam ievietot sociālajos tīklos brīdī, kad jau biju dzemdību zālē... Tas izdevās, un mēs pēc dēla Kaupo dzimšanas dažas dienas pavadījām mierā. Tikai tad, kad jau devāmies ar dēlu pastaigās un satikām pārsteigtus paziņas, mēs šo ziņu publiskojam.

– Kā tu pašlaik jūties?

– Ļoti labi! Man nekas nav par grūtu. Neesmu izgulējusies, bet nejutos nogurusi. Draugu lokā mani agrāk sauca par suņu mammu. Un šis izjūtas man ir bijušas pazīstamas jau agrāk – vēlme aizsargāt, aizstāvēt, rūpēties. Jauns ir tas, ka man ir mazs, mīļš cilvēks uz rokām – mans dēls.

– Interesanti, ka neilgi pirms tam, kad uzzināji, ka esi bērniņa gaidībās, intervijā sacīji, ka bērnus nevēlies...

– Jā, man nebija izjūtas, ka vēlos būt mamma. Bet, kā jau teicu, satikšanās ar Artusu daudz ko mainīja.

– Pieļauju, ka daudzi, uzzinot par jūsu attiecībām, bijuši izbrīnīti – skaistā, trauslā Dārta kopā ar Saeimas skaļāko huligānu, kas gadiem kūlies no viena skandāla uz citu.

– Es saprotu, ko tu saki, un daļēji varu piekrist. Ir normāli, ka lielākā daļa sabiedrības vienkārši nepazīst manu dzīvesbiedru. Tas cilvēks, ar kuru esmu kopā ikdienā, ir pavisam citāds, nekā viņu redz tie, kas personīgi nepazīst, – ļoti labestīgs, ar plašu sirdi. Bet, jā, viņš svešiem to neizrāda. Artusā ir milzīgs īstums. Nekad iepriekš neesmu redzējusi tādu prieku, kādu Artuss izrādīja,

kad piedzima mūsu dēls, – viņš bija gatavs samīļot visu personālu. Kad Artuss pārnāk no pastaigas ar dēlu, izrādās, ka viņš ir paspējis piepumpēt vienas māmiņas bērna ratu riteni, citu pakonsultēt par auto remontu. Parkā visus sveicina, jo mazu bērnu vecāki taču ir kā viena komūna. Bet, jā, liela daļa sabiedrības viņu redz kā trako politiķi, kas tikai prot lamāties. Nevaru nevienam to pārnest, man pašai agrāk par viņu bija līdzīgs viedoklis.

Esmu stiprs cilvēks, un līdz šim man visai viegli ir izdevies otru cilvēku nomanipulēt.

– Kā jūs satikāties?

– Artuss man atsūtīja īsziņu. Pirms septiņiem gadiem mēs bijām tikušies parkā, vadādot suņus. Toreiz visus nofotografēju un bildi nosūtīju Artusam. Viņam pēkšņi tā telefonā parādījās fotoatmiņu sadaļā. Artuss man par to uzrakstīja, un tā mēs sākām sazināties.

– Bet tagad pasaki godīgi: tevi neatturēja Artusa publiskais tēls?

– Tiešām ne. Komunikācijā jau tu jūti patieso cilvēku. Mūsu saziņa bija ļoti laipna, jauka, sirsnīga. Mums bija daudz, par ko runāt, – kultūru, teātri, politiku. Man uzreiz iepatikās Artusa īstums, viņš necentās man izpatikt. Parasti attiecību sākumā cilvēks rāda savu skaisto seju, kas pamazām nolobās, un tad parādās arī īstā seja. Viņam šis skaistās sejas nebija, uzreiz bija īstā. Protams, viņš ir sarežģīts cilvēks un mums ikdienā ir arī grūti brīži, kad es gribētu viņu ar pannu medīt pa māju, bet... Skaistie brīži savukārt ir tādi – līdz kaulam.

– Agrāk sacīji, ka arī ar tevi nav viegli kopā būt, esi ļoti privātpašnieciska.

– Esmu stiprs cilvēks, un līdz šim man visai viegli ir izdevies otru cilvēku nomanipulēt, iestāstot, ka manas vēlmes ir arī otra vēlmes. Bet šajās attiecībās tas vairs neiet krastā. Ja gribu ar suņiem aiziet uz mežu, es to varu darīt, bet viena. Artuss nāks līdzī, kad pats to gribēs. Un zini, tagad man tas der. Pat šķiet labi, ka vairs nevaru otru cilvēku pielocīt savām vēlmēm. Bet vispār man šķiet, ka arī cilvēki ir kā divi ķīmiski elementi, kas reaģē viens uz otru un otra ietekmē mainās. Agrāk mana problēma attiecībās bija tā, ka esmu stipra, bet vēlos justies arī vāja. Otram to ir bijis grūti nolasīt. Šajās attiecībās esam satikušies divi stipri cilvēki, kas vienlaikus ir ievainojami. Mēs abi sabiedrībā varam pastāvēt par sevi, piesist kāju, bet mājās pārdzīvot un raudāt.

Mēs abi viens no otra mācāmies. Es – īstumu un godīgumu, bet Artuss – spēju patiesi uzticēties. Viņam ir bail pieķerties, jo viņš gan personīgajā, gan profesionālajā dzīvē ir ticis pievilts. Viņš baidās no mīluma izrādīšanas ikdienā. Brīžos, kad Artuss iet cauri kādam grūtam posmam, viņš sev apkārt uzceļ betona sienu un nevienu nelaiž klāt. Bet es viņam saku, ka ģimene un tuvākie draugi, visticamāk, viņu nenodos. Es un mani vecāki – visa ģimene – Artusam to mācām. Mani vecāki ir braukuši pie mums, sūtījuši ziņas ar laba vēlējumiem. Un Artuss ir brīnījies – kā tā var būt?! Tas ir viņa atklājums, ka pret visiem nav jāsargājas, attiecībās ar tuviem cilvēkiem savu iekšējo sargu var palaist brīvsolī.

– Agrā jaunībā mīlestība bieži tiek izprasta kā attiecības starp diviem kaislību plosītiem cilvēkiem. Vai ir mainījušies tavi priekšstati par mīlestību?

– Noteikti! Agrāk es dzīvoju priekšstatos par to, kā ir jābūt. Piemēram, kāpēc tieši sievietei būtu jāgludina drēbes? Bet tagad es gludinu sava mīļotā cilvēka T kreklus (viņš par to ir neizpratnē, jo kāpēc gan tie vispār būtu jāgludina?), un man tas sagādā prieku. Man arī vairs nav šablonisku gaidu no otra cilvēka:

kā viņam jāizturas, kas jādara. Ja kaut ko vēlos, es to pasaku. Piemēram, Artusam esmu teikusi, ka man patīk ikdienā saņemt ziedus, esmu viņam parādījusi arī savus mīļākos ziedus. Ja to pasaku, es to saņemu. Un tas notiek bez muļķīgas ņemšanās, ka otrs pats kaut ko nav iedomājies.

Vēl šajās attiecībās vairāk domāju par to, ko došu otram, nevis ko no viņa gribu. Pandēmija to ļoti mainīja. Mēs daudz laika pavadījām mājās, un šī apstāšanās ļāva sajūst vienam otru. Tā ir tāda īsta satikšanās. Man šķiet, ka agrāk tik raksturīgajā ikdienas skrējienā daudzi dzīvoja paši savā galvā. Tu nevis redzi otru, bet viņu izdomā. Un, kad apstājies, tu ieraugi realitāti. Tas nav slikti. Man taču arī bija saraksts, kā ir jābūt, – vispirms jāapprecas, tad jāseko tādiem un tādiem notikumiem. Bet nav teikts, ka tas sagādās laimi! Tagad es dzīvoju pretēji tam, kā biju izdomājusi, bet ir forši.

– Vai tas nozīmē, ka ir mainījusies tava attieksme pret kopdzīvi? Agrāk sacīji, ka tev ir svarīgi apprecēties, ka tevi aizvairo kopdzīve bez saistībām, ka tu esi jutusies kā sieviete, kuru vīrietis testē – derēs, nederēs...

– Pašos pamatos tas nav mainījies. Taču esmu tik pateicīga par to, ka man ir tik labs dzīvesbiedrs un tagad, pateicoties sajūtai, ko viņš man kā sievietei ir radījis, mums ir arī kopīgs dēls, un tas ir uz visiem laikiem, lai vai kas...

Jā, es gribētu apprecēties, taču vairs neesmu iekrampējusies šajā klišeijā. Redzi, tu man uzdod šo jautājumu, un man tas neliek justies neērti. Agrāk koncentrējos uz nākotni – ko es gribētu piedzīvot, pašlaik dzīvoju tagadnē. Bet iniciatīva par precībām lai paliek Artusa ziņā! Varbūt mēs šādi nodzīvosim līdz mūža galam. Es nezinu. Bet man par to vairs nav stresa.

– Pirms vairākiem gadiem tava labākā draudzene žurnāliste Inga Sprinģe televīzijas raidījumā intervēja Artusu Kaimiņu. Tas izskanēja ļoti skaļi, jo ne visai glaimojošā veidā Artuss pārņēma vadību un faktiski intervēja Ingu. Kā bija draudzenei pateikt par tavām un Artusa romantiskajām attiecībām?

– Jā, tas bija interesanti. Foršs jautājums.

Viņa bija pārsteigta, tomēr ne noraidoša. Zini, ir pagājuši vairāki gadi, daudz ir mainījies. Pa starpu viņi abi jau sadarbojās kādā konferencē. Starp viņiem dusmu vai aizvainojuma vairs nebija. Inga arī atzīst, ka Artuss kā politiķis ir mainījies. Viņš vairs nav kliegzošs populists, kas skrien citiem pakaļ ar ieslēgtu kameru. Tas ir pagājis, viņš ir ticis stipri lauzts, un arī viņā pašā ir daudz skumju pārdomu un nožēlas par to laiku.

**Mēs abi
sabiedrībā
varam
pastāvēt
par sevi,
piesist kāju,
bet mājās
pārdzīvot un
raudāt.**

– Vēl jau pret Artusu ir uzsākta arī krimināllieta.

– Esmu iepazinusies ar tās materiāliem, un manī ir miers. Mēs jau iepriekš, zinot aizkulisēs, sapratām, ka Saeima izdos Artusu kriminālvajāšanai. Un, kad tas notika, tas nāca kā atvieglojums: tagad ejam tālāk. Spriedze līdz tam bija pārāk liela. Dienā, kad izskanēja lēmums, bija *kovida* laiks ar stingrajiem ierobežojumiem – es ar šķērēm sev nogriezu matus un tā sajutos vieglāk. Tiesvedības process mums vienkārši ir jāiztur.

– Kas tev palīdz izturēt grūtus brīžus?

– Zini, ko es šogad esmu sapratusi? Ka laime ir šodienā. Bērniņā man ļoti mīļa bija grāmata *Pollianna*. Tās galvenā varone spēlēja priecāšanās spēli: viņa visu laiku meklēja iemeslus priekam. Es šo priecāšanās spēli centos pārņemt un to daru arī pieaugušā vecumā. Teātris ir dīkstāvē, bet es priecājos, ka man ir vairāk laika tuvajiem. Bērns naktī daudz ir raudājis, bet viņš ir vesels. Un mums

ir jumts virs galvas. Šis pandēmijas gads ir labs atgādinājums, ka nekas nav pašsaprotams. Aktieriem māca: ja, esot uz skatuves, koncentrēties uz to, kas notiek šeit un tagad, lomu labi nospēlēsi. Domāju, ka pēc šāda principa var labi nodzīvot arī dzīvi.

– Dārta, pēc kā tu šobrīd ļoti ilgojies?

– Pēc teātra! Es ļoti ceru, ka būšu pirmā aktrise Latvijas teātros, kuru grūtniecības laikā izrādēs nav aizstājusi neviena cita aktrise. Mēs pabeidzām izrādi *Smiļģis*, kuru neviens īsti nav redzējis, un man tur ir tik brīnišķīga loma! Jau Viesturam (*izrādes režisoram Viesturam Kairišam – aut.*) rakstīju, ka tik ļoti vēlos spēlēt! Artuss pieskatīs mazo, viss būs kārtībā.

Tā sakrita, ka bērniņu gaidīju laikā, kad teātros bija dīkstāve. Man palīdzēja izjūta, ka apkārtējā pasaule neskrien garām, ka es neko nenokavēju. Manus nervus nekairināja ziņas par jaunām izrādēm un lomām, kurās būtu varējusi spēlēt. Par to bija miers. Bet tagad, lūdzu, esmu gatava atgriezties pie darbiem! Šābrīža situācijā tās tāpat nebūtu vairāk kā piecas izrādes mēnesī, un tas nav nekas, ja salīdzina ar to, ka iepriekš spēlēju 25 vakarus mēnesī.

– Par sevi jūties droša? Nacionālais teātris nesēn paziņoja par trīsdesmit darbinieku atļaušanu. Nav sacīts, ka tas pats nenotiks arī Dailes teātri...

– Noteikti neesmu cilvēks, kas par savu vietu cīnītos ar zobiem un nagiem. Neskrietu uz tiesu, lai apstrīdētu savu atļaušanu. Man lepnums to neļautu. Ja neesmu vajadzīga, paldies, meklēšu iespējas citviet. To savā laikā teicu arī Džilim (*Dailes teātra bijušais mākslinieciskais vadītājs Dž. Dž. Džilindžers – aut.*) – ja vairs neesmu vajadzīga, Dieva dēļ neželē mani! Es negribu parādīties izrādē tikai trešajā plānā, lai uz trim minūtēm nospēlētu koku. Labāk tad atļaid mani! Daba tukšumu nemīl: nebūtu šis darbs, būtu cits, iespējams, ka tieši tas dotu spērienu beidzot īstenot savus projektus.

Kad biju Dzemdību namā, no manas palātas varēja redzēt Jaunā Rīgas teātra izgaismos burtus. Snīga sniegs, es skatījos uz šiem burtiem, un manī jau raisījās idejas...

– Tu biji viena no tiem, kas priecājās par pārmaiņām, kuras ieviesa Dailes teātra jaunā vadība.

– Man gan tīri cilvēcīgi patika Džilindžers, viņš mani uzaicināja spēlēt Dailes teātrī, un to nevar izdzēst no manas darba vēstures. Taču man ļoti patīk Eiropas un pasaules elpa, kas šobrīd ienāk teātrī. Skatītāji to vēl nav sajutuši, bet mums, darbiniekiem, ir bijusi pieeja mēģinājumu procesam, izrādēm, kas top. Man tagad zosāda metas, tev par to stāstot. Jo tas ir kaut kas wow! Tādas izrādes esmu redzējusi Londonā un citviet pasaulē. Arī *Smilģis*, kurā es spēlēju, man atgādināja Roberta Vilsona izrādes. Turklāt šī izrāde taču it kā pagēr naftalīna smaržu. Bet tā ir tik pārsteidzoša! Un beidzot, beidzot tas notiek pie mums *Dailē*, man vairs nav ar skaudību jāskatās uz citiem teātriem. Es, protams, nezinu, kā būs tālāk, varbūt vadība pieņems arī neglītus lēmumus, bet tad es nekautrēšos par to runāt. Taču šobrīd es nevaru pateikt neko sliktu! Mēs, teātra darbinieki, saņemam regulāras vēstules par visu aktuālo no teātra vadības – ir ārkārtīgi patīkami, ka tu zini visu, kas notiek tavā darbā. Cilvēki ir informēti, kāda būs teātra rīcība, ja valstī notiks tas vai cits scenārijs.

Mani ļoti iepriecina vēl kas. Teātrī katram aktierim bija uzspiests savs zīmogs. Viens spēlēja tikai smieklīgos personāžus, cits bija tipisks otrā plāna aktieris. Bet tas aktierim rada stagnējošu izjūtu: tu īsti nevari izlauzties no savas kastes. Šobrīd tas mainās. Pirms laika noskatījos Alda Siliņa monoizrādi *Kontrabass*. Izcili! Jau sen Aldim teicu, ka viņš ir lielisks aktieris un ka reiz kāds to novērtēs. Un te tas ir! Ļoti gaidu, kad šo izrādi redzēs arī skatītāji. Tas ir tikai viens piemērs.

– Kādā kastītē tu juties iesprostota? Izrādi pēc izrādes spēlēji smukulīti, kas pastaigājas uz augstiem papēžiem?

– Jā! Kad *Salemas raganās* izveidoju pilnīgi citādu tēlu – meiteni ar kupri un brillēm –, Džilis mani neatpazina. Es to varu, un arī turpmāk gribētu spēlēt atšķirīgas no sevis lomas. Šī bija izrāde, kas bija mans mēģinājums izlauzties no man uzspiestā šablona.

– Tevis atveidotā varone bija izcila – tik ļoti atšķirīga no tevis ne tikai ārēji. Tu uz skatuves iznesi ļoti bailīgas, iekšēji sasaistītas meitenes tēlu. Bet Silvija Radzobe pēc izrādes noskatīšanās rakstīja, ka pēc šīs lomas tu esi tiesīga saukties par vienu no savas paaudzes labākajām aktrisēm.

– Silvijas Radzobes vārdi man iedeva spārnus! Arī no kolēģiem saņēmu ārkārtīgi daudz atzinības – tas man atdeva pašapziņu, kas pa šiem gadiem darbā tika stipri padeldēta. Biju pārliecināta, ka tikšu izvirzīta *Spēlmaņu nakts* nominācijai, jo bija izdarīts izcils darbs. Taču tas nenotika. Tā bija vilšanās, bet īsu brīdi, jo tai pašā dienā saņēmu ziņu, ka Silvija Radzobe uzrakstījusi, ka manu lomu uzskata par gada aktierdarbu. Vēl kāds atsūtīja ziņu, lai atveru *Teātra Vēstnesi*, – tur bija Zanes Radzobes recenzija. Par sevi lasīju tik labus vārdus, kādus nekad mūžā nebiju lasījusi. Atceros, ka stāvēju *Narvesen* ar atvērto žurnālu un nespēju tam noticēt. Jo es maz labu recenziju par savu darbu esmu saņēmusi. Un tas man atsvēra visu. Šķita, ka tai dienā divas lielas balvas esmu saņēmusi no abām Radzobēm. Ilgi mūsu teātrī netika domāts par aktieru izaugsmi, un es ceru, ka tas mainīsies.

– Sacīji, ja teātra vadība rīkosies neglīti, tu neklusēsi. Tu vienmēr esi bijusi ļoti tieša. Kā tu domā – tā ir vērtība, kas jāsiglabā?

– Man šķiet, ka godīgums un tiešums ir pat vēl vairāk jākultivē. Es negribētu būt cilvēks, kas paklusē aiz bailēm, ka viņu izmetīs no darba, ka viņš zaudēs draugus. Esmu par toleranci – nekomentēju cilvēku izskatu vai viņu privātās izvēles, kas uz mani neattiecas, bet man ir svarīgi pastāvēt par savu pārliecību. Man šķiet, neviens nedrīkst savas vērtības iemainīt pret ērtu klusumu. Kad strādāju pie Džilindžera, ļoti novērtēju vienu viņa īpašību – mēģinājumus varēju regulāri izteikt savu viedokli, nepiekrīst sava tēla traktējumam. Kad mēģinājām *Kareņinu*, Džilindžers publiski uz skatuves pauda, ko daru nepareizi, un es viņam tikpat publiski nepiekritu. Tas bija traks brīdis, jo viss aktieru kolektīvs bija uz skatuves,

arī tehniskie darbinieki. No kolēģiem vēlāk dzirdēju komentārus, ko gan es atļaujos... Bet pēc pāris dienām bija pirmizrāde un Džilindžers publiski atzina, ka novērtē to, ka skaļi pateicu, kam nepiekrītu un ko gribētu darīt citādi. Ar Viesturu Kairišu ir līdzīgi. Domāju, ka veselīgs, nobriedis cilvēks to nejut kā personīgu apdraudējumu, bet kā radošu procesu, kurā notiek viedokļu apmaiņa. Savulaik man atmiņā palika vārdi, ko teica režisors Aleksandrs Morfovš, – aktierim ir jābūt personībai ar viedokli, viņš nedrīkst būt vienkārši izpildītājs.

Dienā,
kad Saeima
izdeva Artusu
krimināl-
vajāšanai, ar
šķērēm pati
sev nogriezu
matus.

– Šo padomu jau var attiecināt uz dzīvi kopumā...

– Tā ir. Piemēram, bērnībā izjutu, ka tāpēc, ka esmu piedzimis savā ģimenē, es piederu savai mammai un tētim. Man šķiet, ka tas nav pareizi, ka neviens nevienam īsti nepieder. Bērnību nodzīvoju ar izjūtu, ka man ir jāpakļaujas. Man ir gudri un inteliģenti vecāki, un viņi kaut kādā ziņā to izmantoja, uzspiežot savus priekšstatus par to, kā ir pareizi, kā man būtu jādzīvo, kāda profesija jāizvēlas. Kad iestājos aktieros, mana ģimene to neatbalstīja. Bet es studijas nepametu – tas bija pirmais lielais nē, ko atļāvos pateikt un izdarīt pa savam. Un es to nenožēloju. Pēc tam uzsāku darbu teātrī un arī tad nejutu atbalstu, man bija vienai jātic sev un jāspēj ilgstoši turēties pretim savas ģimenes viedokļiem, uzskatiem un vērtībām. Man tas bija jādara arī brīžos, kad bija grūti, kad pati sev neticēju...

Bet es priecājos, ka to izdarīju. Pašlaik, kad man pašai ir bērns, es zinu, ka nedrīkstu viņam uzspiest savas izvēles. Katram ir paredzēts savs ceļš.

– No kādām pieredzēm vēl tu gribētu pasargāt savu dēlu?

– Es to sauktu par neklātbūtni – mani vecāki ļoti daudz strādāja. Tā vajadzēja, jo bija grūti laiki, bet es ļoti maz viņus atceros no savas bērnības. Vairāk atminos savu aukli un to, kā viena lasu grāmatu vai spēlējos. Jā, mums bija arī kopīgi ceļojumi, bet maz ir ikdienas atmiņu. Un vēl: tagad jau zinu, ka mazi bērni to atceras visu mūžu, – vecākiem ir jāspēj turēt doto vārdu. Bija reizes, kad mani vecāki to neturēja. Savu bērnu gribētu pasargāt arī no izjūtas, ka nejuties pietiekami labs. Kad skolā saņēmu astoņnieku, vecāki vaicāja, kāpēc nav desmit. Nekad nebija gana. Savam dēlam gribu dot izjūtu, ka viņš ir gana labs tāpat vien.

– Strādājot teātrī, tu uzsāki studijas jurisprudencē. Vai arī aiz šī lēmuma bija tavu vecāku spiediens?

– Noteikti! Tur divu domu nav. Man patīk jurisprudence, bet domāju, ka iemesls, kāpēc vairākkārt šīs studijas uzsāku, bet tā arī nepabeidzu, bija mana iekšējā spītis neizdabāt. Tagad tas, ka to tiešām nedaru, man rada pat gandarījumu. Patiesībā palikusi ir vien aste – jāuzraksta bakalaura darbs. Bet es to nesākšu rakstīt, kamēr pati nesagribēšu. Caur to atbrīvojos, ka man nevienam vairs nav jāizpatīk. Ja studijas pabeigšu, tā jau būs mana izvēle.

Bet nepārproti, manā bērnībā ir bijis daudz laba. Un to, kas bija ne tik labi, ar vecākiem esmu izrunājusi, manī vairs nav neatrisinātu izjūtu. Esmu pārsāpējusi to, kas nebija labi. Tas rada ļoti atbrīvojošas izjūtas.

– Bērniņa piedzimšana palīdzēja nolīdzināt jūsu attiecības?

– Jā, dēls ir noslēdzis šo apli. Tagad patiešām ir laba komunikācija ar ģimeni. Man abi vecāki ir ārsti, līdz ar to, ja ir kādi uztraukumi, varam sūtīt jautājumus, un vecāki uzreiz komentē, vai bērniņam viss ir kārtībā. Es pat nezinu, kad man vēl dzīvē bijušas tik tīras izjūtas kā šobrīd. Jūtos izlauzusies no saviem stikla griestiem. ■